

Folketingets Social- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2022 - 1891

Doknr.
554708

Dato
22-04-2022

Folketingets Social- og Ældreudvalg har d. 25. marts 2022 stillet følgende spørgsmål nr. 331 (alm. del) til social- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Marlene Ambo-Rasmussen (V).

Spørgsmål nr. 331:

"Vil ministeren redegøre for sin holdning til, om antallet af borgere med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer der gives tilbud af behandlingsmæssig karakter efter servicelovens § 102, reflekterer det reelle antal borgere, der har behov herfor, fordi de ikke igennem anden lovgivning i tilstrækkelig grad sikres, at deres fysiske, psykiske eller sociale funktioner bevares eller forbedres, jf. servicelovens § 102?"

Svar:

Servicelovens § 102 giver mulighed for, at kommunalbestyrelsen ud over tilbud efter § 85 kan give tilbud af behandlingsmæssig karakter til borgere med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller med særlige sociale problemer.

Udgangspunktet for behandling efter serviceloven er, at det sædvanlige behandlingssystem skal anvendes. Der kan imidlertid være borgere, der har så alvorlige handicap, sindslidelser, misbrug eller lignende, at det kræver en særlig indsats eller en særlig indretning af behandlingstilbuddet.

Tilbuddet gives, når dette er nødvendigt med henblik på at bevare eller forbedre borgerens fysiske, psykiske eller sociale funktioner, og når dette ikke kan opnås gennem de behandlingstilbud, der kan tilbydes efter anden lovgivning.

Servicelovens § 102 giver således hjemmel til, at borgere, der har behov for en ganske særlig behandling, kan få et relevant behandlingstilbud, når det sædvanlige behandlingssystem ikke rummer den fornødne specialviden eller ekspertise, eller at det sædvanlige behandlingssystem efter en konkret vurdering ikke kan antages at være egnet til at behandle den konkrete borger. Det vil sige, at mulighederne inden for det sædvanlige behandlingssystem må anses for at være udtømte.

Det er kommunen, der ud fra en konkret og individuel vurdering vurderer, om en borger opfylder betingelserne for at modtage hjælp efter servicelovens § 102. Af samme årsag er det ikke muligt for mig at foretage en vurdering af, om

antallet af borgere, der modtager hjælp efter bestemmelsen, afspejler behovet herfor.

Med venlig hilsen
Astrid Krag